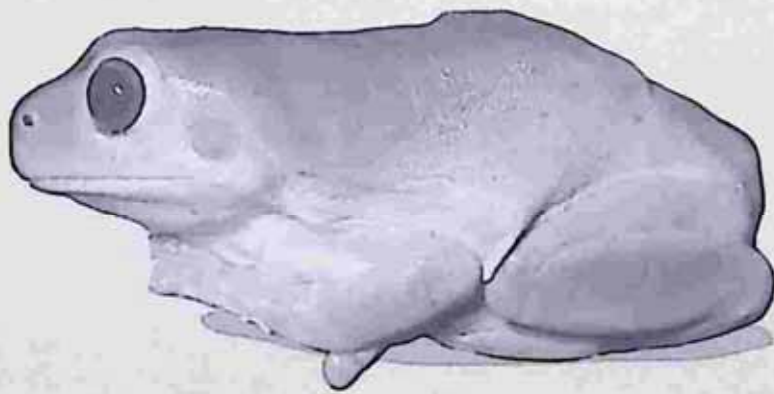

မောင်ဒေး

မျက်မှောက်ခေတ်နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၂

မိကျောင်းဖြူတစ်ကောင်က မြစ်ကမ်းပေါ်မှာသွားလာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီဆိုရင်
ရေထဲကိုဆွဲချသွားလေ့ ရှိပါတယ်။ ပြီးတဲ့အခါ အဲဒီလူကို ရေအောက်မှာဖိထားပြီး ရေမွန်း
သေတဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းပါတယ်။

“နင့်ကိုသတ်တာ ငါမဟုတ်ဘူး။ မြစ်ကသတ်တာလို့” သေသွားတဲ့လူကို မိကျောင်းဖြူက
ပြောပါလိမ့်မယ်။

လူတစ်ယောက်ကိုစားပြီးတဲ့အခါတိုင်းမှာ မိကျောင်းဖြူဟာ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုလည်း
မြို့ချလေ့ရှိပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရင်သွေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိမိရဲ့တာဝန်ကို
ဘယ်နှကြိမ်တိုင်တိုင် ကျေပွန်ခဲ့ပြီလဲဆိုတာကို မှတ်သားထားဖို့ဖြစ်ပါတယ်။

(ဒေက်စီယူရေးတဲ့ မိကျောင်းဖြူဝတ္ထုမှ ကောက်နုတ်ချက်)

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ပျက်မှောက်ခေတ် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၂

မောင်ဒေး
မြန်မာပြန်သည်

နဝကလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်စေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈

e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်မှောက်ခေတ် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ ၂

မောင်ဒေး (မြန်မာပြန်သည်)

ပထမအကြိမ်၊ မေ၊ ၂၀၁၉။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၂၉၀) ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာဖုံး
မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ။

မာတိကာ

၁။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် (Thank You by Alejandro Zambra)	၁၀
၂။ မြောက်လေ အော်တဲ့အချိန်မှာပဲ (As the North Wind Howled by Yu Hua)	၂၅
၃။ အသံတိတ် လေလံပွဲ (Silent Auction)	၃၃
၄။ ချိန်းဆိုမှု (Appointment)	၃၅
၅။ သေနတ်ပစ်ခတ်မှု (Shots Fired)	၃၇
၆။ အစမ်း သီဆိုပြခြင်း (Audition) (Four Stories by Jedediah Berry)	၄၀
၇။ အဝတ်အစားတွေကို အိပ်မက် မြင်မက်ခြင်း (Clothing Dreams)	၄၄
၈။ မိဘမဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ (Orphan Stories)	၄၆
၉။ ပိုပြီးမြန်မြန် (Faster) (Three Stories by Margaret Atwood)	၅၃
၁၀။ သန့်ရှင်းရေး (Clean)	၅၆
၁၁။ ရာသီပြောင်းချိန် (Another Season) (Two Stories by Joy Williams)	၅၈

၁၂။ နမ်းတဲ့ ဝက် (Kissing Pig)	၇၃
၁၃။ မိကျောင်းဖြူ (White Crocodile)	၇၅
၁၄။ ဗျောက်အိုးဖောက်တဲ့ ကျီးကန်း (Firecracker Crow)	၇၇
၁၅။ လပေါ်က ကြွက်များ (Moon Rat)	၇၉
၁၆။ နဂါးနှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လပ်ကီးဖစ်ရှ် (Dragon-Whiskered Arowana)	၈၁
၁၇။ ငါးဖျံမြေထုချပ် (Tectonic Mudskipper) (Six Stories by Zedeck Siew)	၈၃
၁၈။ လိမ္မော်သီးများ (Oranges by Miranda July)	၈၆
၁၉။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ (The Talisman by Yoko Tawada)	၉၆
၂၀။ အချိုကြိုက်တဲ့ပါးစပ် (Sweet Tooth)	၁၀၃
၂၁။ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဝက်ကလေး (The Pig of Happiness) (Two Stories by Shawn Vestal)	၁၀၆
၂၂။ ခရီးသွားဟန်လွဲ (Passing Through by Tatyana Tolstaya)	၁၁၀

မောင်ဒေး

မောင်ဒေး (၁၉၇၉ ခုနှစ်ဖွား) သည် ကဗျာ၊ ဘာသာပြန်ကဗျာနှင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို့ကို ရေးသားသူဖြစ်ပြီး အမြင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနုပညာ လက်ရာများကိုလည်း ဖန်တီးပြုလုပ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ ရေးသားခဲ့သော ပင်ကိုရေးကဗျာစာအုပ်အချို့မှာ အပျော်စီးပင်လယ် (၂၀၀၆)၊ ဘီလူးတို့၏မြေနေလွင်ပြင် (၂၀၁၂)၊ ကဗျာများ (၂၀၁၄) နှင့် အစိမ်းရောင်စာအုပ် (၂၀၁၆) တို့ဖြစ်ကာ ကဗျာအသစ်များနှင့် လက်ရွေးစင်ကဗျာများစာအုပ်ကိုလည်း Black Swan စာပေမှ လတ်တလော ထွက်ရှိထားပါသည်။ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုနှင့် ဘာသာပြန်ကဗျာစာအုပ်များကိုလည်း ရေးသားခဲ့ကာ သူ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားသော ကဗျာများကို Shampoo, The Awl, Guernica, Asymptote, International Poetry Review အစရှိသော နိုင်ငံတကာ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူ၏အမြင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အနုပညာလက်ရာများကို မြန်မာနိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံတကာမှ ပြပွဲများတွင် ပြသခဲ့၊ ပြသလျက်ရှိပြီး ယခုအခါတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်၍ ရပ်ရွာ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းများ၊ စွမ်းရည်မြှင့်တင်မှု လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။

နှစ်ကာလများ စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးသော မောင်ဒေး၏ စာအုပ်များ

ကဗျာ

- အစွန်းထွက် ဇီဝဗေဒ (၂၀၁၁)
- ဘီလူးတို့၏ မြေနုလွင်ပြင် (၂၀၁၂)
- ကဗျာများ (၂၀၁၄)
- ရုပ်ရှင် ကဗျာများ (၂၀၁၅)
- အစိမ်းရောင်စာအုပ် (၂၀၁၆)

ဘာသာပြန်

- ယုံမှားလွန် စိတ်ဝေဒနာဟာ ကဗျာဖြစ်တယ်
(ကဗျာ ဘာသာပြန်နှင့် မှတ်ချက်များ) (၂၀၁၅)
- နိုင်ငံတကာ ကဗျာ ၁၀၀ (၂၀၁၆)
- ချာလီနှင့် ချောကလက်စက်ရုံကြီး (ဒုကြိမ်) (၂၀၁၆)
- အံ့ဩဖွယ်ရာ မှော်ဆရာ အော့ဇ် (ဒုကြိမ်) (၂၀၁၆)
- ဘရာဇီးလ် ကဗျာဆရာ ကားလို့စ်ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး၏ ကဗျာများ
(၂၀၁၇)
- ဇာတ်ညွှန်းနှင့် လူ့ဘဝ (ဒုကြိမ်) (၂၀၁၈)
- မျက်မှောက်ခေတ် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၁(ပ ကြိမ်) (၂၀၁၉)
- မီးဖိုချောင်ထဲက လရိပ်(ဒု ကြိမ်) (၂၀၁၉)
- မျက်မှောက်ခေတ်နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၁ (၂၀၁၉)
- ယခု
- မျက်မှောက်ခေတ်နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၂ (၂၀၁၉)

Alejandro Zambra

အလက်ဟန်းဒရို ဇမ်ဘရာဟာ ချီလီနိုင်ငံသား စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာနဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္ထု Bonsai ဟာ ချီလီနိုင်ငံက ဝေဖန်ရေးဆရာ တွေပေးတဲ့ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုစာအုပ်ဆုကို ရခဲ့တယ်။ သူဟာ The Private Lives of Trees နဲ့ Ways of Going Home စာအုပ်တို့ကိုလည်း ရေးသားထားပြီး Granta မဂ္ဂဇင်းက ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ စပိန်ဘာသာစကားနဲ့ ရေးသားနေတဲ့ အကောင်းဆုံး လူငယ်ဝတ္ထုသမားများ စာအုပ်မှာလည်း ထည့်သွင်းခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို လူသိမခံဘဲ ဖုံးကွယ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား ...’ ‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် တို့က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’ ‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတို့က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ အဲဒီလူကို သူတို့ ပြိုင်တူပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တကယ် တော့လည်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ အိပ်ဖြစ်ကြတာ၊ အတူတူ စား၊ အတူတူ စာဖတ်၊ ပြီးတော့ အတူတူ စာရေးဖြစ်ကြတာ တစ်လစွန်းစွန်းကလေးပဲ ရှိသေးတာပါ။ ဒီတော့ ချဲ့ကားတတ်တဲ့လူမျိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူတွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး သူတို့ရဲ့ စကားတွေကို အထအနကောက်တတ်တဲ့ လူမျိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်ကာယချင်း ပလူးပလဲ လုပ်တာကို အကဲခတ်နေတတ်တဲ့လူမျိုး။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဲသလို ကိစ္စတွေကို ယုံကြည်တတ်ပြီး မထီတရီလည်းပြောတတ်တဲ့ လူမျိုးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေပဲလို့ ပြောမှာ အမှန်ပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အန္တရာယ်ကြီးမားစွာ၊ ပျူငှာနွေးထွေးစွာနဲ့ ချစ်စိတ် တွေ မွန်နေကြတယ်လို့ ထင်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က

ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စော်က အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံက၊ ဘဲက ချီလီနိုင်ငံသား။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အာဂျင်တိုင်းစော်နဲ့ ချီလီယန် ဘဲလို့ပဲ ရည်ညွှန်းမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်။

သူတို့ လမ်းလျှောက်ပြီး သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိခဲ့ကြတယ်။ ခပ်ဝေးဝေး နေရာတွေကို လမ်းလျှောက်ပြီးသွားရင် အင်မတန် ကောင်းတဲ့အကြောင်းလည်း သူတို့ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲသလို ပြောကြရင်းနဲ့ လူတွေမှာ လမ်းဝေးဝေးလျှောက်တတ်တဲ့ အုပ်စုနဲ့ လမ်းမလျှောက်တဲ့ အုပ်စုဆိုပြီး အုပ်စုနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့တောင် ပြောဖြစ်ကြတဲ့အထိပဲ။ လမ်းဝေးဝေးလျှောက်တတ်တဲ့ လူတွေဟာ ခုနက လူနှစ်မျိုးထဲမှာ ပိုကောင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်လို့တောင် သူတို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ သူတို့ လမ်းလျှောက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်ပြီး တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်တယ်။ မက္ကဆီကိုစီးတီးရဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ တက္ကစီတားမစီးသင့်ကြောင်းကို ဒီကိုမလာခင် လတော်တော်များများကတည်းက သူတို့ သိနှင့်ခဲ့ပြီးသား။ ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာမလုပ်သင့်ဘူး ဆိုတဲ့ ညွှန်ကြားချက်စာရွက်ကို သူတို့ ရခဲ့ကြပြီးသား။ အဲဒီနေ့ မတိုင်ခင်အထိလည်း တက္ကစီတားစီးဖို့ သူတို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတော့ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်ပြီး တက္ကစီတစ်စီးကို သူတို့ တားစီးလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီရိုင်ဘာဟာ လမ်းမှားပြီး မောင်းနေတယ်လို့ တက္ကစီပေါ်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အာဂျင်တိုင်း စော်က တွေးမိတယ်။ ချီလီယန် ဘဲကို တိုးတိုးလေး သူ ကပ်ပြောလိုက်တယ်။ ချီလီယန် ဘဲက စိတ်အေးအေးထားဖို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စကားလုံးတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထွက်ပေါ်မလာသေးခင်မှာပဲ တက္ကစီက ထိုးရပ်သွားပြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကားထဲကို ဝင်လာတယ်။ ချီလီယန် ဘဲက ရွပ်ချွံစွာ၊ နမော်နမဲ့နိုင်စွာ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ၊ ကလေးဆန်စွာ၊ ညံ့ဖျင်းစွာနဲ့ တုံ့ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ကားပေါ်တက်လာတဲ့ ဓားပြနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာပါ။ နှာခေါင်းကို ထိုးမိသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ချီလီယန် ဘဲဟာ ရုန်းထိုး ကန်ကျောက်နေတယ်။ 'တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့' ဆိုပြီး အာဂျင်တိုင်း စော်က

အော်တယ်။ ချီလီယန်လည်း ရပ်လိုက်ရော ဓားပြတွေက သူ့ကို ဝိုင်းကျွေးကြပါလေရော။ ဓားပြတွေဟာ အားတောင့်အားနာလေးတောင် မဖြစ်ကြပါဘူး။ ချီလီယန် ဘဲရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အရိုးတစ်ခုခုတောင် ကျိုးသွားတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့တာက တော်တော်ကြာပါပြီ။ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ အသာလေး ရှိပြီ။ အခုအနေအထားမှာတော့ အာဂျင်တိုင်းစော်နဲ့ ချီလီယန် ဘဲတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ ခရက်ဒစ်ကတ်တွေ၊ ATM PIN နံပါတ်တွေကို ဓားပြတွေထံ ပေးအပ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန်ကလည်း နည်းနည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်အနည်းငယ်ဟာ မကုန်ဆုံးနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ အာဂျင်တိုင်း စော်နဲ့ ချီလီယန် ဘဲတို့ဟာ မျက်လုံးတွေကို တင်းတင်းပိတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ 'စောက်မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားစမ်း၊ သန္ဓေယုတ်တဲ့ အကောင်နဲ့ ကောင်မ'လို့ ဓားပြနှစ်ယောက်က ပြောပါတယ်။

အခု ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားသုံးယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ စောစောလေးကပဲ ကားရပ်သွားပြီး အစပိုင်းမှာ ကားကိုမောင်းလာတဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ တက္ကစီကားရဲ့ အနောက်ကနေ တောက်လျှောက်ပါလာတဲ့ ပစ်ကပ်ကားပေါ်ကနေ တတိယမြောက်ဓားပြ ဆင်းလာပြီး တက္ကစီမောင်းသူရဲ့ နေရာကို အစားဝင်လာတယ်။ အဲဒီ ဒရိုင်ဘာ အသစ်ကလည်း ချီလီယန် ဘဲကို လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး အာဂျင်တိုင်း စော်ကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင် လုပ်တယ်။ ချီလီယန် ဘဲနဲ့ အာဂျင်တိုင်း စော်တို့လည်း ထိုးကြိတ်တာတွေ ဟိုကိုင်ဒီနိုက် လုပ်တာတွေကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံကြတယ်။ ဒီဓားပြတိုက်မှုက မကြာခင်မှာ ပြီးသွားမယ့်အကြောင်း၊ အဲဒီအခါကျ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်ပြီး လာကွန်ဒက်ဆာရပ်ကွက်ရဲ့ လမ်းတစ်ခုမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာနဲ့ လျှောက်ရတော့မယ့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိသလို၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓားပြတွေက မင်းတို့ဘယ်သွားကြမှာလဲလို့ မေးတယ်လေ။ လာကွန်ဒက်ဆာရပ်ကွက်ကို သွားမယ့်အကြောင်း သူတို့ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်ကြတယ်။ ဒီအခါ ဓားပြတွေက ပြောတယ်။ 'ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ကို လာကွန်ဒက်ဆာဘက်မှာ ချပေးမယ်။ ငါတို့က အရမ်း မယုတ်မာပါဘူး။ မင်းတို့

သွားမယ့်နေရာနဲ့ အဝေးကြီးကို ခေါ်သွားတာမျိုး လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊
 တဲ့။ သူတို့ ကားပေါ်ကဆင်းခါနီးမှာ ဓားပြတွေက ပက်ဆို့ တစ်ရာ ပေး
 ပါတယ်။ အပြန်ကျရင် တက္ကစီငှားစီးဖို့တဲ့။ တကယ့်ကို မယ့်နိုင်စရာပါ။
 ဒါပေမဲ့ သူတို့ တက္ကစီ ထပ်မငှားဖြစ်တော့ပါဘူး။ မြေအောက်ရထား
 နဲ့ပဲ ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဖော်က တစ်ချက် တစ်ချက် ထင်တယ်။
 ချီလီယန် ဘဲက သူ့ကို တင်းတင်းဖက်ထားပေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
 ချီလီယန်ဘဲ ကိုယ်တိုင်လည်း ငိုချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရှုပ်
 ထွေးစွာနဲ့ပဲ မျက်ရည်ကို ထိန်းထားမိတယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဖော်က သူ့ရဲ့
 ခြေထောက်တွေကို ချီလီယန် ဘဲရဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့နီးအောင် တိုးကပ်
 လာတယ်။ ကားပေါ်မှာတုန်းက အနေအထားမျိုးပေါ့။ ကားပေါ်မှာ
 တုန်းကကျတော့ ဓားပြတွေကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်နေခဲ့ရတာ။
 အာဂျင်တိုင်း ဖော်ရဲ့ ညာဘက်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်က ချီလီယန် ဘဲရဲ့ ရူးဖိနပ်
 ပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံးရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

မက္ကဆီကိုစီးတီးမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ရထားက တစ်ခါ
 တစ်ခါ ရပ်ရင် အကြာကြီး ရပ်တယ်။ ကြားဘူတာတစ်ခုမှာ ခြောက်မိနစ်၊
 ခုနှစ်မိနစ်လောက်တောင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြာတတ်တယ်။ အဲသလို ဖြစ်တာ
 က ပုံမှန်ဆိုပေမဲ့ အဲသလို ကြာတဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် ပိုပြီးတော့မှ
 ဝေဒနာခံစားရတယ်။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ တမင်ညှဉ်းနေသလိုမျိုးပဲလို့ သူတို့
 ထင်မိတယ်။ နောက်တော့လည်း ရထားရဲ့တံခါးပေါက်တွေ ပိတ်သွားပြီး
 ရထားလည်း ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး သူတို့ဆင်းရမယ့် ဘူတာ
 ကို ရောက်တယ်။ အာဂျင်တိုင်းဖော် နေတဲ့အိမ်အထိ သူတို့ လမ်းလျှောက်
 ကြတယ်။ ချီလီယန် ဘဲနဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဖော်တို့က အတူမနေကြဘူး။
 ဘဲက အက်ကွေဒေါနိုင်ငံက စာရေးဆရာမတစ်ယောက်နဲ့နေပြီး ဖော်က
 သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ နေတယ်။ တစ်ယောက်က စပိန်လူမျိုး၊
 နောက်တစ်ယောက်က ချီလီယန်ပဲ။ ချီလီယန် နောက်တစ်ယောက်ပေါ့
 လေ။ သူတို့အားလုံးက တကယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ
 တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြောင့်
 အတူတူ နေကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အားလုံးဟာ ဒီမှာ ခဏ
 တစ်ဖြုတ် ရောက်ရှိနေကြသူတွေချည်းပဲ။ အားလုံးက စာရေးဆရာတွေ။

မက္ကဆီကိုအစိုးရက ချီးမြှင့်တဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးငွေကို ရထားကြတာကြောင့် ဒီမှာ စာလာရေးကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း စာသိပ်ရေးဖြစ်ကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အာဂျင်တိုင်းစော် နေတဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားလို့ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ စပိန်ကောင် စာရေးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ စပိန် စာရေးဆရာက ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိတဲ့ ခပ်ပိန်ပိန် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကတော့ တော်တော်ကို ကြီးပါတယ်။ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်ကတော့ အိမ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ (သူ့ကို ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်လို့ ခေါ်ရတာကလည်း မလွဲသာ မရှောင်သာပါ။ ချီလီယန် နှစ်ယောက် ပါနေတာကြောင့်လည်း ဒီဇာတ်လမ်းက အနာအဆာများသလို ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ဆို တစ်ယောက်တည်း ရှိရမှာ။ ချီလီယန် တစ်ယောက်မှမပါရင် ပိုပြီးတော့ တောင်ကောင်းဦးမယ်။ အများကြီး ပိုကောင်းသွား မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုနှစ်ယောက်တောင် ပါနေတယ်။) ချီလီယန် နံပါတ်တစ်နဲ့ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ တကယ်ဆို ရန်သူတွေလို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ချီလီမှာတုန်းကဆိုရင် ရန်သူတွေပဲ။ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက မက္ကဆီကိုကို ရောက်နေကြတယ်။ ဒီအထိလိုက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မလိုအပ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အရာပဲ ဆိုတာကို နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နားလည်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခုက သူတို့ရဲ့ ရန်ပွဲတွေကလည်း ထိကပါးရိကပါးလောက်သာမို့ သူတို့အနေနဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှု တစ်မျိုးမျိုးကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်အရာကမှ သူတို့ကို တားဆီးနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိကြတယ်။ အဲသလို သိထားတာကိုက သူတို့အတွက် စိတ်အေးစရာ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကို အဆင်ပြေစေမဲ့ အရာတော့ ရှိတယ်။ အရက်ပဲ။ အခု ပြောနေတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုလုံးမှာ အသောက်အကြမ်းဆုံးက သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်နဲ့ အာဂျင်တိုင်း စော်တို့ ပြန်ပေးဆွဲခံရပြီး ပြန်လာတော့ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်က အိမ်မှာ ရှိမနေဘူး။ စပိန်ကောင်ပဲ ရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲမှာ အာရုံစူးစိုက်ပြီး စာရေးနေတယ်။ သူ့ဘေးမှာ

ကိုကာကိုလာတစ်ပုလင်း ရှိတယ်။ ကိုကာကိုလာတစ်ပုလင်းကို လက်
 မလွှတ်စတမ်းလို့တောင် ပြောချင်ပြောနိုင်မယ် ထင်တယ်။ ချီလီယန်
 ဘဲနဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တို့က သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာကိုလည်း ပြောပြ
 လိုက်ရော သူ့ရဲ့အလုပ်ကို ဘေးဖယ်လိုက်တယ်။ သူ့ပုံက တုန်လှုပ်သွားဟန်
 ရှိပြီး ချီလီယန် ဘဲနဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တို့ကို နှစ်သိမ့်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ
 ရှိတာပြော၊ နားထောင်မယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ အချိန်ကိုက်ဖြစ်တဲ့
 ဟာသအတိုအထွာတွေကို ပြောပြီးတော့လည်း ချီလီယန် ဘဲနဲ့ အာဂျင်
 တိုင်း ဇော်တို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးလာအောင် အားထုတ်တယ်။ သူတို့ရဲ့
 ခရက်ဒစ်ကတ်တွေကို စာရင်းပိတ်နိုင်ဖို့အတွက် ခေါ်ဆိုရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်
 ကိုလည်း ကူရှာပေးပါတယ်။ ဓားပြတွေက ပက်ဆို ၃၀၀၀ ရယ်၊ ဆဲလ်
 ဖုန်း နှစ်ခုရယ်၊ သားရေဂျာကင် နှစ်ထည်ရယ်၊ ငွေဆွဲကြိုး တစ်ကုံးရယ်
 ယူသွားတယ်။ ကင်မရာတစ်လုံးတောင် ပါသွားသေးတယ်။ သူတို့ အပြင်
 မထွက်ခင်မှာ ချီလီယန် ဘဲက သူ့အိမ်ကိုပြန်ပြီး ကင်မရာသွားယူခဲ့
 တယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဇော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုတော့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်က အရမ်းလှလို့ပဲ။ ကိုယ့်ဇော်ကို
 လှတယ်လို့ ပြောရတာကလည်း ကလီရှေးတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့
 မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တကယ်လည်း လှနေတာကိုး။ အဲဒီကင်မရာကိုသာ
 ပြန်မယူဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် စောစောကတက္ကစီနဲ့ မကြုံလောက်ဘူး ဆိုတာ
 ကိုလည်း သူ တွေးမိနေတာပေါ့လေ။ ကင်မရာကို ပြန်မယူခဲ့ရင် တခြား
 ကိစ္စတွေလည်း ပိုပြီးမြန်တဲ့ဟာက မြန်သွားမှာဖြစ်သလို၊ နှေးတဲ့ဟာက
 လည်း နှေးသွားပြီး ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့အဖြစ်ကနေ လွတ်ကင်းနိုင်တာပေါ့။
 ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အာဂျင်တိုင်း ဇော်နဲ့ ချီလီယန်
 နံပါတ်တစ်က စပိန် စာရေးဆရာကို ပြောပြတယ်။ ပြန်ပြောပြရတယ်
 ဆိုတာက အဲဒီအတွေ့အကြုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးနေထိုင်ရတာ
 ပဲ။ သူတို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက် ပြန်ပြောဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ကြုံခဲ့
 ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် သူနဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တို့ ပိုပြီး နီးလာ
 မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝေးကွာသွားကြမလား ဆိုတာကို ချီလီယန် နံပါတ်
 တစ်က စဉ်းစားမိတယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဇော်ကလည်း ဒါကိုပဲ တွေးမိတယ်။
 ဒါပေမဲ့ နှုတ်ကနေ ထုတ်ပြီး မမေးဖြစ်ကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချီလီယန်

mgjoe.com

နံပါတ်နှစ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါတီပွဲတစ်ခုကနေ ပြန်လာတာ ဖြစ်
တယ်။ ကြက်သားတစ်တုံးကို စားဖို့ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်းနဲ့ စကားတွေ
လျှောက်ပြောတော့တာပဲ။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ထားတယ် ဆိုတာကို သူ
မရိပ်စားမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်ရဲ့ ဖူးရောင်နေတဲ့ မျက်နှာ
ကြီးကို သူ မြင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ အခြေအနေကို သူ ရိပ်စားမိလာ
တယ်။ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်က သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ရေခဲထုပ်နဲ့ ကပ်ထား
တာဟာ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်အတွက်တော့ သဘာဝကျတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေ
သလားတောင် မသိပါဘူး။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေခဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို
မျက်နှာမှာ ကပ်ပြီး ညတစ်ညကို ကုန်ဆုံးစေတာဟာ ကဗျာဆရာ တစ်
ယောက်ရဲ့ စကြဝဠာထဲမှာတော့ သာမန်ကိစ္စလို ဖြစ်နေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့
တကယ်တမ်းမှာ ဒါက သာမန်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ဘာတွေ
ဖြစ်ကြတာလဲလို့ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်က မေးပါတယ်။ ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်ကို သိသွားတော့ 'အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း
နေ့ခင်းက အဲသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတော့မလို့ သိသိလေးပဲ' လို့ ပြောပြီး
သူ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို စပြီး ပြောပါတော့တယ်။ သူကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်
အမှန်ကို ချက်ချင်း ချနိုင်ခဲ့ပြီး တက္ကစီပေါ်ကနေ အမြန်ဆင်းခဲ့တဲ့အတွက်
သူ့ကိုယ်သူ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ဆက်ပြီး စကားလက်ဆုံကျ
နေတုန်းမှာ ချီလီယန် နှစ်ကောင်က မက်စ်ကယ်လ်အရက်ကို အပီအပြင်
ဆွဲကြတယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဇော်နဲ့ စပိန်ကောင်နဲ့ကတော့ ဆေးခြောက်
တစ်တိုင်ကို ရှူနေတယ်။

* * *

အခု နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာတယ်။ စပိန်ကောင်ရဲ့
သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြောကြပြန်
ရော။ ဒါပေမဲ့ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်နဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တို့ အများဆုံး
ပြန်ပြောပြဖြစ်တာက တက္ကစီပေါ်က နောက်ဆုံးအပိုင်းကိုပဲ။ ပြန်ပြေးဆွဲ
ခံရတာက တစ်နာရီလောက် ကြာခဲ့တာဆိုတော့ နောက်ဆုံးအပိုင်းက
သူတို့အတွက် အပိုင်း ၂ လို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ စစချင်းအပိုင်းမှာ
မိမိရဲ့ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်နေခဲ့ရပြီး၊ ဒုတိယပိုင်းကျတော့

mgjoe.com

သိပ်ပြီး မကြောက်ကြတော့ဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်နည်းနည်းတော့ ရှိတာပေါ့
 လေ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လောက်ပဲ ကြာမြင့်ပါစေ၊ ဓားပြတွေက
 သူတို့ကို မသတ်လောက်တော့ဘူး ဆိုတာကို သူတို့ ရိပ်စားမိတယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာ ဓားပြတွေရဲ့ အပြောအဆိုတွေကလည်း သိပ်ပြီး မကြမ်း
 တော့ဘူးကိုး။ ကြမ်းတယ်ဆိုရင်တောင် စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ကြမ်းတာ
 မျိုးပဲ ဖြစ်မယ်။ 'အာဂျင်တိုင်းတွေကို အရင်ကလည်း ဓားပြတိုက်ဖူးတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ချီလီယန်တွေကိုတော့ တစ်ခါမှ မတိုက်ဖူးဘူး' လို့ ဒရိုင်ဘာ
 ဘေးကခုမှာ ပါလာတဲ့ ဓားပြက ပြောတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ တကယ်ပဲ
 သိချင်စိတ်တွေ များနေတဲ့ပုံမျိုး။ ချီလီနိုင်ငံမှာ အခြေအနေတွေ ဘယ်လို
 ရှိသလဲလို့ မေးတယ်။ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်ကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
 နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ မသိရင်ပဲ နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
 ရောက်နေသလိုလို။ စားသောက်ဆိုင်မှာလာစားတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ စားပွဲထိုး
 တို့ စကားပြောနေတာလိုလို။ ဓားပြက သေသေချာချာ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 ဆွေးနွေးနိုင်တယ်။ သူ့ပုံစံက ဒီလိုစကားဝိုင်းမျိုးမှာ အမြဲပါဝင်နေကျ
 ပုံစံမျိုး။ ဓားပြတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုမျိုး ဆွေးနွေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို လူတွေ
 ကို ပြန်ပြောပြရင် သူ ပြောတာကို ယုံကြည်မှုမဟုတ်ဘူးလို့ ချီလီယန်
 နံပါတ်တစ် တွေးမိတယ်။ သူ့အနေနဲ့ အဲဒီဓားပြတွေအပေါ်မှာ အထင်
 ကြီးသလို ဖြစ်လာတဲ့စိတ်က နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ်မှာ ပိုပြီး
 တော့တောင် ကြီးထွားလာတယ်။ သူရယ်၊ အာဂျင်တိုင်း ဖော်ရယ်နဲ့အတူ
 နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ပါလာတဲ့ ဓားပြ -- သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ဓားပြ
 ပေါ့လေ -- သူက ပြောတယ်။ 'မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေပဲ
 ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို လူသိမခံဘဲ ဖုံးကွယ်ထားကြတယ် မဟုတ်
 လား' တဲ့။ ဒီအခါ သူတို့က ချက်ချင်းပဲ အကြောက်အကန် ငြင်းလိုက်ကြ
 တယ်။ 'ဘာကြောင့် မဟုတ်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့် မင်းတို့ နှစ်ယောက်
 ချစ်သူတွေ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒီကောင်ကလည်း သိပ်ပြီး ရုပ်မဆိုးလှပါဘူး'
 လို့ ဓားပြက ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူပဲ ဆက်ပြောတယ်။ 'ရုပ်တော့
 ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အဆိုးကြီး မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ အခုဆံပင်ကို
 ညှပ်လိုက်ရင် ပိုတောင် ကြည့်ကောင်းသွားဦးမယ်။ အခုတော့ မင်းရဲ့
 ဟာက ၁၉၇၀ ကျော်က ဒီဇိုင်းကြီး။ ဘယ်သူမှ အဲသလိုဆံပင်မျိုး မထား

တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်ရဲ့ မျက်မှန်ကို ဆတ်ခနဲ ယူပြီး အပြင်ကို လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ 'ဒီမျက်မှန်ကြီးတွေကလည်း ခေတ်နောက်ကျနေပြီ။ ငါ မင်းကို ကူညီလိုက်တာ' ဆိုပြီးတော့လည်း ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဟိုတလောကမှ သူ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝူဒီအယ်လန် ရုပ်ရှင်အကြောင်းကိုတောင် ချီလီယန် နံပါတ်တစ် သွားစဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားထဲမှာဆိုလည်း ဇာတ်လိုက်ရဲ့ မျက်မှန်ဟာ အကြိမ်ကြိမ် ထုခွဲခံရတယ်လေ။ ချီလီယန် ပြုံးမိတယ်။ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိတာပါပဲ။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရတဲ့အခါ လူတွေပြုံးတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြုံးလိုက်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြုံးမိတယ်။

သေနတ်သမားက ပြောတယ်။ 'ကတ်ကြေး မရှိဘူးဆိုတော့ မင်းရဲ့ ဆံပင်ကိုတော့ ဖြတ်လို့မရဘူး။ ဟေ့ ... မနက်ဖြန်ကျရင် ကတ်ကြေး ယူလာဖို့ ငါ့ကို သတိပေးကြစမ်းပါ။ နောက်ပိုင်း ချီလီယန်တွေကို ပြန်ပေးဆွဲတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ဆံပင်တွေကို ငါ ဖြတ်ပစ်မလို့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကနေ့ကစပြီး ချီလီယန်တွေကို ပဲ 'မ'တော့မယ်။ တွေးကြည့်ရင်လည်း ငါတို့ မတရားသလိုဖြစ်တယ်။ အာဂျင်တိုင်းတွေကို 'မ'နေတာ မနည်းမနော ရှိနေပြီ။ ချီလီယန်ကျတော့ ဒီမအေလိုး တစ်ကောင်တည်း ရှိသေးတယ်။ နောက်ဆိုရင် ဆံပင်အရှည်ထားတဲ့ ချီလီယန်တွေကို အထူးပြုပြီး 'မ'ရမယ်။ ငါ့မှာ ဓားတော့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားဆိုတာက အမျိုးယုတ် ချီလီယန်တွေရဲ့ ငွေးကို ဖြတ်ဖို့အတွက်ပဲ။ နင့်ရည်းစား အကောင်မှာက ငွေးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေးရှိတဲ့လူတွေဟာ အဲဒီ ငွေးကို ဆုံးရှုံးဖို့လည်း လိုတယ်။ နင့်အကောင်ကို ပြောထားလိုက်။ သူ့ရဲကောင်းလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သိပ်ပြီး ဘောမသရမ်းနဲ့လို့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါက နင့်ကို လုပ်ချင်စိတ်တွေ မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မှာ၊ အာဂျင်တိုင်း သူလေးရေ။ ဒီကောင်ရဲ့ ဘောသရမ်းမှုကြောင့် ပိုပြီး လုပ်ချင်တာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကို တကယ်မလုပ်ခဲ့ရင်လည်း နင့်ကို စိတ်မဝင်စားလို့ပဲလို့ မထင်နဲ့နော်။ နင်က တကယ်မိုက်ပါတယ်။ ငါ တွေ့ဖူးသမျှ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တွေထဲမှာ နင်က အမိုက်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုက ငါ အလုပ်လုပ်နေရတယ်လေ။ မိန်းမကို လုပ်တဲ့ကိစ္စက ငါ အလုပ်အားတဲ့ အချိန်မှပဲ လုပ်တာ။ အေး၊ ဇော်ဖုတ်တဲ့ ကိစ္စကသာ ငါ့ရဲ့အလုပ် ဖြစ်သွား

မယ်ဆိုရင် ငါလည်း ယောက်ျားဖာသည် ဖြစ်သွားမှာပဲ။ နင် ငါ့ရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမဲ့လည်း ငါက ဖာသည်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ နင် သိပါတယ်လေ။ ငါ့ရဲ့မျက်နှာကို မြင်စေချင်စမ်းတယ်။ ငါက ရုပ် ဖြောင့်တဲ့ ငပွေတစ်ကောင်ပဲ။ ဆံပင်ကို ဘယ်လိုညှပ်ရမယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်။ ငါ့မှာ ကတ်ကြေးမရှိလို့ မင်းရဲ့ဆံပင်ကို မညှပ်နိုင်ပေမဲ့လည်း မင်းရဲ့ တုတ်ကိုတော့ ဖြတ်နိုင်တယ်၊ ချီလီယန်ကောင်ရေ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ကလည်း ဒီက အမိုက်စား အာဂျင်တိုင်းစော်လေးကို လုပ်ရဦးမှာဆိုတော့ အဲဒီတုတ်ကို လိုအပ်ဦးမှာပဲ။ ဒီသေနတ်နဲ့လည်း မင်းရဲ့ဆံပင်ကို ငါ ညှပ်ပေးလို့ မရဘူး။ ညှပ်လို့ရချင်လည်း ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ အကယ်၍များ မင်းက သတ္တိတွေကောင်းပြီး ဘော သရမ်းချင်လာရင် ဒီကျည်ဆန်တွေကို ငါ လိုအပ်နေမှာ။ အေး၊ သူငယ်ချင်း ချီလီယန်ကောင်ရေ၊ မင်းကို သတ်ပြီးရင်တော့ မင်းစော်ကိုတော့ ငါ သေချာပေါက် လုပ်မှာပဲ။ ငါ မင်းကိုသတ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိပေမဲ့ သတ်ချင် သတ်မှာပဲ။ မင်းစော်ကိုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိပေမဲ့ လုပ်ချင်လုပ်မှာပဲ။ မင်းစော်က မိုက်တာကိုးဟ။ သူ့ပုံက ဒီမြို့ထဲက အကောင်းဆုံး ဖာခန်း ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ပုံမျိုး။ အာဂျင်တိုင်းမလေးရေ၊ ငါ နင့်ကို သေချာ ပေါက် ရွေးချယ်မှာပါ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဖာတစ်ယောက်ကို ငါ သွားခေါ် တဲ့အခါကျ နင်နဲ့အတူဆုံးတစ်ယောက်ကို ရွေးခေါ်ခဲ့မယ်’

ဘိုကာဂျူနီယာ ဘောလုံးအသင်းကို အားပေးသလားလို့ ဒရိုင်ဘာ က အာဂျင်တိုင်းစော်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။ အားပေးတယ်လို့ အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်ရင် ရဲ့နဲ့ အမှန်ကိုပဲ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဟင့်အင်းတဲ့။ သူ ကြိုက်တာက အက်တလက်တီကို ဗယ်လက်စ်အသင်းတဲ့။ ချီလီယန် ဘဲမှာတော့ ဒီပြဿနာ မရှိဘူး။ သူ ကြိုက်တဲ့အသင်းက ကိုလို-ကိုလို အသင်း ဖြစ်ပြီးတော့ ဓားပြတွေသိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ချီလီကလပ် အသင်းကလည်း ဒီအသင်းပဲ။ အဲဒီနောက် သူတို့က အာဂျင်တိုင်း စော်ကို မာရာဒိုနာအကြောင်း မေးတယ်။ အာဂျင်တိုင်း စော်က တစ်ခုခုတော့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ ဘာပြန်ဖြေလိုက်သလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီမှာ ဒရိုင်ဘာက ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လွှတ်တော့တာပါပဲ။ ချီချာရီတို့ ဟာနန်ဒက်စ်က မက်ဆီထက် ပိုပြီးကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီနောက်

မက္ကဆီကိုအသင်းတွေထဲမှာကော ဘယ်အသင်းကို အားပေးသလဲလို့ မေးပြန်တယ်။ အာဂျင်တိုင်း ဇော်က သူ ဘောလုံးအကြောင်း သိပ်မသိပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ တကယ်တော့ ဒါက လိမ်ပြောလိုက်တာ။ အမှန်တော့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်ဟာ ဘောလုံးအကြောင်းကို အများကြီး သိတယ်။ ချီချာရီတိုဟာနန်ဒက်ဇ်ဟာ မက်ဆီထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ပြောတဲ့ ဓားပြထက်တောင် အများကြီး ပိုသိတယ်။ ချီလီယန် ဖြေအလှည့်ကျတော့ တစ်ခုခုကို လိမ်မပြောဖြစ်ဘဲ ဒီဓားပြတွေဟာ ပူးမားစ်၊ အမေရိကားနဲ့ ခရစ်အဇူးလ် အသင်းတွေထဲက ဘယ်အသင်းကို ပိုကြိုက်နိုင်သလဲ ဆိုတာကို ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး အသည်းအသန် စဉ်းစားတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလူတွေဟာ ရှိုးဗက်စ် ဒီ ဝွာဒဲလဟာရာကိုများ ကြိုက်နေမလားပေါ့။ မက္ကဆီကိုမြို့မှာ ရှိုးဗက်စ်အသင်းကို အားပေးတဲ့လူ တော်တော်များတယ်လို့လည်း သူ ကြားထားတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ အမှန်တရားကိုပဲ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မွန်တယ်ရီးအသင်းကို အားပေးပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအသင်းမှာ ချူပက်တီဆွာဇိုကစားတယ်။ ဒီရိုင်ဘာက မွန်တယ်ရီးအသင်းကို မကြိုက်ပေမဲ့ ချူပက်တီဆွာဇို ကစားတာကိုတော့ ကြိုက်တယ်။ 'ကဲ ... သူတို့ကို မသတ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရအောင်။ ချူပက်တီဆွာဇိုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ သူတို့ကို အသက်ချမ်းသာခွင့် ပြုလိုက်မယ်'လို့ သူ့ရဲ့အဖော်တွေက ပြောလိုက်တယ်။

* * *

'ချူပက်တီဆွာဇိုက ဘယ်သူလဲ'လို့ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်က မေးတယ်။ အမှန်တော့ သူ သိထားပြီးဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘောလုံးကို အရေးမစိုက်တဲ့ပုံမျိုး ဖမ်းဖို့ သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်ပေးထားတာမျိုး ထင်တယ်။ ချီလီယန် နံပါတ်တစ်က ပြန်ပြီး ရှင်းပြမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စပိန်ကောင်ကလည်း ဘောလုံးအကြောင်းကို တော်တော်သိတယ်။ ချူပက်တီဆွာဇိုဟာ အထောင်တိုက်စစ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ဝတ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ တကယ်ကမဝတဲ့အကြောင်း၊ ရာယားဒိုစ်လို့လည်း သိကြတဲ့ မွန်တယ်ရီးမြို့ခံ မွန်တယ်ရီးအသင်းမှာ ကစားနေကြောင်း၊ ဇာရာဂိုဇာအသင်းမှာ အငှားသွားကစားတုန်းကလည်း အောင်မြင်တဲ့ ရာသီတစ်ခု

mgyoe.com

m g ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ စပိန်တွေက သူ့ကိုယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အတွက် မက္ကဆီကိုကို ပြန်လာတဲ့အကြောင်း စသဖြင့် ဝင်ပြီး ရှင်းပြပါတယ်။ သူလည်း အဲဒီလိုပဲ အထင်ခံရတယ်လို့ ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်က ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူက ဂျပိန်တစ်ယောက်ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူ့ကို ဝတယ်လို့ ထင်ကြတယ်တဲ့။

ချီလီယန် နံပါတ်တစ်နဲ့ အာဂျင်တိုင်း ဇော်တို့ကတော့ အခုထိ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေကြတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းပူးကပ်နေတယ်လို့ လည်း မထင်ရအောင် သူတို့ သတိထားကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ဘယ်သူကမှ မသိပေမဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် မရိပ်စားမိကြပေမဲ့ သူတို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ကိစ္စ မပေါ်ရအောင် နည်းဗျူဟာမျိုးစုံ သုံးပြီး ဟန်ဆောင်နေကြတုန်းပဲ။ ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိရာ မရ ဖြစ်ကြရလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူနှစ်ယောက် အတူတူ နေကြတဲ့ ကိစ္စကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ခေတ်က ကုန်သွား လို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အရာအားလုံးက ရိုးရှင်းနေဆဲ ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့က အဲဒါကို လက်မခံနိုင်သေးလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အတူတူ အိပ်နေကြပြီပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အတူတူ မနေကြသေးတာဟာလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ချီလီယန် ဘဲက အာဂျင်တိုင်း ဇော်ရဲ့ အခန်းမှာ သွားအိပ်တာ များတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အာဂျင်တိုင်း ဇော်က ချီလီယန် ဘဲရဲ့ တိုက်ခန်းမှာလာ အိပ်တတ်တယ်။ ချီလီယန် ဘဲက အက်ကွေဒေါရီးယန်း ဇော်တစ်ယောက်နဲ့ အခန်းကို ဝေမျှပြီး နေတယ်။ အခုလည်း အာဂျင်တိုင်း ဇော်ကော၊ ချီလီယန် ဘဲကောက နှစ်ယောက် တည်း ရှိချင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ညအချိန်ဟာ သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရတဲ့ ကိစ္စကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြန်ပြောရခြင်းနဲ့အတူ ကုန်လွန် လာတယ်။ သူတို့ မေ့နေတဲ့ အသေးစိတ်လေးတွေကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားရင်း ပြန်ပြောကြရင်းနဲ့ပေါ့လေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်မှတ်မိပြီဆိုရင်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် အပြစ်ရှိသလို ခံစားရမှုကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ပြီး ခံစား ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ချီလီယန် ဘဲက သူ့ရေချိုးခန်း ခဏ ဝင် မယ်လို့ ပြောပြီး အာဂျင်တိုင်း ဇော်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။

မည့်ခန်းထဲမှာ ခဏ ဆက်နေပြီးတဲ့နောက် အာဂျင်တိုင်း ဇော်လည်း
အသာလေး လစ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အာဂျင်တိုင်း ဇော်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေကို အကြာကြီး
ချိုးပြီး ချီလီယန်ကိုလည်း ရေချိုးခိုင်းတယ်။ ပြန်ပေးဆွဲခံရခြင်းကို ခန္ဓာ
ကိုယ်ကနေ ဆေးချဖို့ပေါ့လို့ သူ ပြောတယ်။ သူ့ကို ဓားပြတွေက ဟိုကိုင်
ဒီကိုင် လုပ်ခဲ့တာကိုလည်း သူ ပြန်တွေးမိတယ်။ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်ဆိုပေမဲ့
သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့အနေအထား မဟုတ်ခဲ့တာအတွက်တော့ သူ ကျေးဇူးတင်
မိတယ်။ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းတုန်းက အဲဒီ ကျေးဇူးတင်စကားကို
တကယ်လည်း ထုတ်ပြောမိခဲ့တယ်။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’။ ‘ကျေးဇူး
ပါ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ဆိုတဲ့ စကားကို ဒီတစ်ညလုံးမှာ
သူ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ရတယ်။ သူတို့ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့တဲ့ စပိန်ကောင်ကို၊
သူတို့ကို လျစ်လျူရှုတာ များပေမဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ နှစ်သိမ့်မှုပေးခဲ့တဲ့
ချီလီယန် နံပါတ်နှစ်ကို၊ ပြီးတော့ ဓားပြတွေကို သူ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရတယ်။
‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ဆိုတဲ့ စကားကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောတာဟာ ဘယ်
တော့မှ မမှားယွင်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျွန်မတို့ကို မသတ်ခဲ့တဲ့အတွက်၊
ဘဝဟာ ဆက်ပြီးရှင်သန်နိုင်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာရီပေါင်းများစွာ ပွတ်သပ်နမ်းရှုပ်
ကြပြီးတဲ့နောက် ချီလီယန် နံပါတ်တစ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
သူ ပြောဖြစ်တယ်။ ဒီညတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ရည်လူးဖြစ်ကြမှာ
မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း သူတို့သိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကား
စမြည် ပြောကြရင်းနဲ့ပဲ အချိန်အကြာကြီး ပူးပူးကပ်ကပ် နေကြလိမ့်မယ်။
အန္တရာယ်ကြီးမားစွာ၊ ပျူငှာနွေးထွေးစွာနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှိကြလိမ့်မယ်။
ချီလီယန် နံပါတ်တစ်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း အိပ်မပျော်ခင်မှာ
သူ ပြောလိုက်တယ်။ ချီလီယန်ကလည်း ‘နင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
လို့ ပြန်ပြောတယ်။ နည်းနည်းနောက်ကျပြီးမှ ပြောသလိုရှိပေမဲ့ နှစ်နှစ်
ကာကာတော့ ရှိတယ်။

‘သူတို့ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်တော့
အိပ်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့လည်း စကားတွေ ဆက်ပြောဖြစ်
တယ်။ ဘဝဆိုတာကြီးက သူတို့ရဲ့အရှေ့မှာ သူတို့ လိုချင်သလောက်

mgjoe.com

ရှိနေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အနေနဲ့ အချစ်ကို တည်ဆောက်ဖို့အတွက် ဆန္ဒရှိနေကြသလိုမျိုး ပြောဖြစ်ကြတယ်။ မထီတရီ ပြောတတ်တဲ့လူမျိုး၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေကို ယုံကြည်တဲ့လူမျိုး၊ ဒီလိုဇာတ်လမ်းတွေကို စုဆောင်းပြီး တခြားလူတွေကို ပြန်ပြောပြတတ်တဲ့လူမျိုး၊ အချစ်ဆိုတာကို ယုံကြည်တတ်တဲ့ လူမျိုးကသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူတို့ကို အကဲခတ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်တွေအများကြီး ကြာသည်အထိ အတူတကွ ရှိနေကြမှာပဲလို့ ကောက်ချက်ချမိမှာ အမှန်ပါပဲ။

Thank You

Yu Hua

ဘေဂျင်းမှာနေတဲ့ တရုတ်စာရေးဆရာ ယုဟွဟာ ဝတ္ထု
ရှည် ၅ အုပ်နဲ့ ဝတ္ထုတိုစာစု ၆ ခုတို့ကို ရေးသားထားပါ
တယ်။ သူ့ရဲ့ To Live ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ကျန်ယိမိုက
ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်လည်ရိုက်ကူးခဲ့တယ်။

မြောက်လေ အော်တဲ့ အချိန်မှာပဲ

နေရောင်ခြည်က ပြတင်းပေါက်ကနေ ခိုးဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောင်းဘီ တွဲလောင်းချိတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်ရာထဲမှာ အင်္ကျီဟပြန်နဲ့ လှဲပြီး ညာဘက်မျက်လုံး ထောင့်က မျက်ချေးတွေကို ပွတ်နေတာ။ ကျွန်တော် အိပ်နေတုန်း မျက်ချေးကပ်သွားတာပဲ နေမှာပေါ့။ မခွာဘဲ ထားလိုက်ရင်လည်း မသင့်တော်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကတော့ အားနေတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ ဘောင်းဘီတွေကို လှမ်းကြည့်ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် အလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ မနေ့ညက ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ဘောင်းဘီပဲ။ ထိုင်ခုံပေါ် ဖြစ်သလို ပစ်တင်ခဲ့မိတာကိုတော့ အခု နောင်တရနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂျာကင်ဘေးမှာ ကြေမွပြီး ရှိနေတာပေါ့။ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ဘောင်းဘီကို စူးစမ်းကြည့်ရှုနေခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ 'ငါ အိပ်နေတုန်းများ မြွေတစ်ကောင်လို အရေခွံလဲလိုက်တာလား' ပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ ဂျာကင်တို့က အဲသလိုပုံပေါက်နေလို့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နေရောင်ခြည် အကွက်လေး တစ်ခုက ဘောင်းဘီရဲ့ ခြေထောက်ပေါ်ကို ကျလာတယ်။ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ အလင်းရောင် အကွက်သေးသေးလေးဟာ ရွှေပိုးကောင်

mgyoe.com

တစ်ကောင်ကို သတိတရ တွေးမိစေတယ်။ တွေးနေရင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ယားသလိုလိုဖြစ်လာတာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အားနေတဲ့ ဘယ်ဘက် လက်က လိုက်ကုတ်တယ်။ သူလည်း အသုံးဝင်သွားတာပေါ့။

တစ်စုံတစ်ယောက် တံခါးခေါက်နေပါတယ်။

ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီကို လာစရာအကြောင်းရှိလို့ လာခဲ့တာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကို ရောက်နေပြီလေ။ ဒီတော့ တံခါးခေါက်သံကို လျစ်လျူရှုပြီး ဆက် ကုတ်နေလိုက်တယ်။ တံခါးခေါက်သံက အသားကုန်ကြီးကို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ဖြစ်လာတယ်။ မသိရင် တံခါးဟာ ကျွဲထွက်လာတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ အပြင်ကလူဟာ တံခါးကိုလက်နဲ့ခေါက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘော ပေါက်လိုက်တယ်။ တုံ့ပြန်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်သေးခင်မှာပဲ တံခါးက ကြမ်း ပြင်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျလာတယ်။ ဝုန်းခနဲမို့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန် တက်သွားတယ်။

မျက်နှာပေါ်မှာ ပါးမြိုင်းမွေးတွေပါတဲ့ ဗလတောင့်တောင့်နဲ့ ဘဲ တစ်ပွေက ကျွန်တော့်ရဲ့အိပ်ရာဆီကို ဒုန်းဆိုင်းရောက်လာတယ်။ 'မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းက သေခါနီးဖြစ်နေပြီ။ မင်းကတော့ အိပ်ရာကနေ အခုထိ မထသေးဘူး'လို့ သူက အော်ပါတယ်။

ဒီလူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ 'ခင်ဗျား လိပ်စာ များ မှားလာသလား'လို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

'မှားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး'လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြီးကို သေချာနေတဲ့ သူ့ရဲ့ သေချာမှုကြောင့် ငါ တော့ အိပ်ရာမှားပြီးများ အိပ်နေမိသလား မသိဘူးလို့တောင် တွေးမိလာ တယ်။ အိပ်ရာကနေ ကမန်းကတန်း ထလိုက်ပြီး ကော်ရစ်ဒါဆီကို ပြေး သွားလိုက်တယ်။ တံခါးပေါ်က နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တံခါးကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပါပြီ။ '၂၆ ဟွန်ကီယောင်း၊ နယူးဗေးလစ်ဂျီ၊ တိုက်ခန်းအမှတ် ၃'လို့ တံခါးပေါ်မှာ ရေးထားပါတယ်။

'ခင်ဗျား ကန်လိုက်တာ ဒီတံခါးလား'လို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

'ဟုတ်တယ်'လို့ သူက ဖြေတယ်။

ဒါဆိုရင် ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့အခန်းပေါ့။ 'ခင်ဗျားတော့ လုံးဝကို လိပ်စာမှားနေပြီဗျ'လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

အခုကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့သေချာမှုကြောင့် သူ စိတ်ရှုပ်သွား တယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ 'မင်းက ယုဟွ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှ ခင်ဗျားကို မသိတာ'

သူက ဒေါသတကြီး အော်ပါလေရော။ 'မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း သေ တော့မယ်ကွ'

'ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဘာသူငယ်ချင်းမှ မရှိဘူးဗျ' ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်လည်း အော်မိပြီ။

'အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုနားမလည်တဲ့ ကောင်ရဲ့'လို့ ပြော ပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို စားတော့ဝါးတော့မတတ် ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

'ကျုပ်က ယဉ်ကျေးမှုတို့၊ အနုပညာတို့နဲ့ ဝေးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့အခန်းထဲမှာ ပြည့်နှက်နေတဲ့ စာအုပ်တွေက သက်သေပဲ။ ခင်ဗျားက အဲဒီ သေတော့မယ့်လူကို ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ထိုးထည့်တာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အပြတ်ငြင်းတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှကို မရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ ...' ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့လေသံကို လျှော့ချလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။ 'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဆန္ဒရှိမယ် ဆိုရင် တိုက်ခန်းနံပါတ် ၄ က လူဆီမှာ ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်ချင်းကို သွားလှူ ချင် လှူလို့ရတယ်။ သူ့မှာက သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိတာဆိုတော့ သူ့ဆီကို နောက်တစ်ယောက်လောက် ပစ်ထည့်လိုက်လည်း သူက ငြိုငြင် မယ် မထင်ပါဘူး'

'မင်းကတော့ တော်တော်ကို စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်ပြီး ယဉ်ကျေး မှုနဲ့ ဝေးတဲ့ကောင်ပဲ'လို့ ပြောပြီး သူက သူ့ရဲ့လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေသလုံးလောက်ရှိတဲ့ အဲဒီလက်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆံပင်ကို ဆွဲဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာရဲ့တစ်ဖက်ထောင့်ဆီ ကိုယ်ကို ယို့လိုက်တယ်။ 'ကျုပ်က ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဝေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ

သက်သေပြစရာ စာအုပ်တွေ ရှိတယ်လို့လည်း အကြောက်အကန် အော် မိတယ်။

သူက သူ့ရဲ့ ထွားကျိုင်းပြီး အေးစက်တဲ့ လက်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချည့်နဲ့ပြီး နွေးထွေးတဲ့ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပါတော့တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ်ကနေ ဆွဲချပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပစ်ချလိုက် တယ်။ 'မြန်မြန်ထပြီး အဝတ်လဲစမ်း။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မလုပ်ရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ တရွတ်ဆွဲသွားရလိမ့်မယ်'

ဒီလူနဲ့ ဆက်ပြီးငြင်းခုံနေလို့တော့ အချည်းအနှီးပဲဖြစ်မယ် ဆိုတာ ကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် ငါးဆလောက် ပိုပြီး သန်မာတယ်လေ။ 'သေအံ့ဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်တာ ဆို တော့လည်း ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ် လိုက်ပါ့မယ်'လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက် တယ်။

ဒါကတော့ ညံ့ဖျင်းတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ငထွားကြီးတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ရဲ့တံခါးကို ကန်ဖွင့်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မလိုချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ... သေတော့မယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ဗျာ ... အဲဒီသူငယ်ချင်းဆီ အတင်း ခေါ်ဆောင်သွားပုံတွေ ပါပဲ။ ပိုဆိုးသွားစေတာက မြောက်လေကလည်း သေခြင်းနိမိတ်ကို အသံ ဆိုးနဲ့ အော်မြည်ပြတတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးမ တစ်ကောင်လို တိုက်ခတ် နေတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာက အပေါ်က ထပ်ဝတ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီတို့၊ လည်စည်းတို့ မရှိဘူး။ လက်အိတ်တို့၊ ဦးထုပ်တို့ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန် တော်နဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ သိကျွမ်းခြင်းမရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆီကို သွားတာမှာ ခပ်ပါးပါး ဂျာကင်တစ်ထည်ကိုပဲ ဝတ်ပြီး သွားခဲ့ရပါ တယ်။

လမ်းပေါ်ရောက်သွားတယ် ဆိုတာနဲ့ မြောက်လေက ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုငထွားကြီးကို ဆော်ပါလေရော။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ သစ်ရွက်တွေ ကြွေ ကျသလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့လည်း သူငယ်ချင်းဆိုသူရဲ့ အိမ်ကို ခပ်မြန်မြန် ရောက်သွားကြတာပေါ့။ အိမ်အဝမှာတော့ လွမ်းသူ့ပန်းခွေတွေက အပုံ လိုက်ပါ။ ငထွားကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ညှိုးငယ်တဲ့အသံ နဲ့ ပြောပါတယ်။ 'မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတော့ သေရှာပြီ'

ပျော်ပဲပျော်ရမလား၊ ဝမ်းပဲနည်းရမလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးခင်မှာပဲ ဟီးချပြီး ငိုနေတဲ့ အသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ငထွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီငိုသံတွေဆီ တွန်းပြီး ခေါ်သွားတယ်။

မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေက ကျွန်တော့်နားကို ဝိုင်းလာကြတယ်။ ‘သိပ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွယ်’လို့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းတဲ့ပုံစံ ဖမ်းနေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို ပြောနေလို့လည်း အပိုပဲလေ။ ကျွန်တော် သူတို့ရဲ့ပခုံးကို ညင်သာစွာ ပုတ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းနှစ်သိမ့်စကားတွေကို အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ပြသတဲ့အနေနဲ့ပေါ့လေ။ အဲဒီနောက် အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီကို ဒယီးဒယိုင်နဲ့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်။ မျက်ရည်တွေက သူ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်ကို သွန်ပြီး ကျလာတယ်။ ‘ငါ့သား သေပြီကွယ်’လို့ ငိုရင်းနဲ့ ပြောတယ်။

‘ကျွန်တော် သိပါတယ်။ တကယ့်ကို ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတာ မို့ အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းရပါတယ်’လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့စကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးရဲ့ မျက်ရည်တာတမံတွေ ထပ်ပြီး ကျိုးပေါက်ကုန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အော်ဟစ် ငိုယိုသံတွေက စူးရှလွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆံပင်တွေတောင် ထောင်ကုန်တယ်။

‘အရမ်းကြီးလည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့ခင်ဗျာ’လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဒေါ်ကြီးရဲ့ ငိုသံတွေ နည်းနည်းလျော့လာပြီး မျက်ရည်တွေကို သူ့ရဲ့လက်နဲ့ သုတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခေါင်းကို မော့ပြီး ပြောပါတယ်။ ‘သားလည်း စိတ်ထိန်းနော်’တဲ့။

သူ စိတ်အေးရအောင် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ခွန်အားအဖြစ် ပြောင်းယူကြရအောင်နော်’လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဒေါ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ‘မင်း ရောက်မလာခင်မှာပဲ အဒေါ်ရဲ့သား အသက်ထွက်သွားရှာတယ်။ မင်း သူ့ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးနော်’

‘ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရစေပါဘူးခင်ဗျာ’လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဒေါ်ကြီးက ချုံးပွဲချပြီး ငိုပြန်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာလာဟန်နဲ့ ပြောတယ်။ ‘အဒေါ်မှာက ဒီသား တစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ အခု သူ သေသွားပြီဆိုတော့ မင်းက အဒေါ်ရဲ့သား ဖြစ်သွားပြီပေါ့’

အသည်းအသန် ရုန်းရင်းနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ကို သူ့ရဲ့လက်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြေမျိုးနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော့် ဆီမှာ ဘာမျက်ရည်မှ ရှိမနေပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ‘ကျွန်တော်ကလည်း အဒေါ်ကို အမေရင်း တစ်ယောက်လိုပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစားခဲ့တာပါ’ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစကားကလွဲပြီး တခြားဘယ်စကားမှ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူးလေ။

အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။ ‘ငါ့ရဲ့သားလေးကို ခဏလောက် အဖော်လုပ်ပေးပါဦးကွယ်’ လို့ သူ ပြောပါတယ်။

ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ပိတ်စအဖြူ ပတ်ထားတဲ့ လူသေအလောင်း တစ်ခုကလွဲပြီး အခန်းဟာ အင်မတန်မှကို ရှင်းလင်းနေပါတယ်။ အိပ်ရာဘေးက ထိုင်ခုံဟာ ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးမိတာကြောင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

တော်တော်ကြာကြာ ထိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ လူသေရဲ့ ရုပ်ကို မြင်ချင်လာတာနဲ့ အဝတ်စကို လှန်လိုက်တယ်။ အသက်ကို ခန့်မှန်းဖို့ ခက်တဲ့ ဖြူဖပ်ဖပ် မျက်နှာတစ်ခုကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ မျက်နှာပါ။ ပိတ်စကို ပြန်ဖုံးလိုက်ပြီးနောက် ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီလူပဲဆိုပါတော့လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးမိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လူသေအလောင်းရဲ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေရပါတယ်။

m g y o e . c o m

သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုတော့ အခု မြင်ပြီး အခုပဲ ကျွန်တော် မေ့သွားပါပြီ။ ဒီလူ
သေသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အသိအမှတ်မပြုချင်တဲ့ အပေါင်းအသင်း
ဖွဲ့မှုကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
ဟာ လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါဘူး။ သေသွားတဲ့လူရဲ့ နေရာမှာ သူ့ရဲ့အမေက
အစားဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မသိတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ
ကျွန်တော့်ရဲ့အမေ ဖြစ်လို့လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်
ဆိုတာကတော့ ရှင်းနေပါတယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ယွမ် ၂၀ ကို စိတ်မပါ
တပါနဲ့ ထုတ်ပြီး လွမ်းသူ့ပန်းခွေ ဝယ်ရပါမယ်။ ပြီးရင် လက်တစ်ဖက်
ကနေ အရိုးပြာအိုးကို ပိုက်၊ နောက်တစ်ဖက်ကနေ ဟိုအဒေါ်ကြီးကို
တွဲပြီး ချီတက် လမ်းလျှောက်ရမယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်ဟစ်မြည်တမ်း
ငိုကြွေးရမယ်။ ဒါတွေအားလုံး လုပ်ပြီးတဲ့အခါ ဧပြီလရောက်တိုင်း အုတ်ဂူ
ကို လှည်းကျင်း ရှင်းလင်းပေးရမယ်။ သားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေကို
ထမ်းဆောင်ရင်း သေသူ မပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ကျန်သေးတယ်။ ဒါတွေကို မလုပ်ခင် အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက ... ဒီကိစ္စက
အရေးအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်တယ် ... လက်သမားတစ်ယောက်ကို ရှာပြီး
ငထွားကြီး ခြေထောက်နဲ့ကန် ဖျက်ခဲ့တဲ့ တံခါးကို ပြန်တပ်ခိုင်းရမယ်။
အခု လောလောလတ်လတ်မှာ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကတော့
ဟောဒီ အလောင်းကောင်ကြီးရဲ့ဘေးမှာ နေနေပေးဖို့ပါပဲ။

As the North Wind Howled

Jedediah Berry

အမေရိကန် စာရေးဆရာ ဂျက်ဒဲဒီယား ဘယ်ရီရဲ့ ပွဲဦးထွက်ဝတ္ထု The Manual of Detection ဟာ the Crawford Award နဲ့ the Hammett Prize ဆုတို့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့တယ်။ သူဟာ မတူညီတဲ့ စာပေပုံသဏ္ဍာန်တွေကို ရောနှောရေးသားတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ 'ဆုံချက် တည်မထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် အရေးအသားမျိုး'ကို နှစ်သက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အသံတိတ် လေလံပွဲ

ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ထပ်ခိုးကနေ ကျွန်တော် ဆင်းလာပြီး ဒမား စကတ်စံမြို့ရဲ့ လမ်းကြားတစ်ခုပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ တစ်ယောက် တည်း မလာဖို့ ၏ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတိပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး ပြောင်းလဲလာတာကိုး။

ငါးစိမ်းသည်တစ်ယောက်က လမ်းထောင့်မှာ ရပ်နေတယ်။ ဆူဆူ ဖြိုးဖြိုး ထရောက်ငါးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ပါးစပ်နဲ့ ပါးဟက်ထဲကနေ ပတ္တမြားတွေ ထွက်ကျနေတာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်။ 'အဲဒီအကောင် ကို ယူမယ်'လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့ ငါးစိမ်းသည်ကြီးက ငါးကို စက္ကူအိတ်တစ်လုံးထဲ စွတ်ခနဲ ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။ ပတ္တမြားအနည်း ငယ် လျှံထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ငါးစိမ်းသည်ကြီး မမြင်လိုက် ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ငါးထဲ မှာ နောက်ထပ် ရတနာတွေ ရှိသေးတယ်။

အပေါ်ဘက်က ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှာ ၏ ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက် ရတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးနဲ့ အုပ်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ညာဘက်နားထင်က အမာရွတ်ကြောင့် သူပဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သိ